

DE STER VAN NEDERLAND



1 NOVEMBER 1933

No. 21

38e JAARGANG

Zal een mensch God berooven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin berooven wij U? In de tienden en het hefoffer. Maleachi.

EEN BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP BETREFFENDE STEUNVOORZIENING

Aan de Presidenten van „Staken” en Raadgevers.

Waarde Broederen :

Uit de gerapporteerde toestanden in den staat (Utah) en de natie (de Vereenigde Staten) kan men afleiden, dat er in de naaste toekomst een beduidende last rusten zal op het maatschappelijk hulpbetoon onzer Kerk. Waar het schijnt dat ons volk, zooals totnogtoe, zich gevoeglijk tot regeerings- en andere bronnen zal kunnen wenden om steunverleening, daar kan thans nog niet met zekerheid bepaald worden wat die steun zijn zal en hoe doeltreffend, en daarom moeten wij ons voorbereiden om de noodzaakslasten die op ons zouden kunnen vallen, te dragen.

De Heer zal ons niet onschuldig houden als wij het toelaten dat er iemand van ons volk honger lijdt of koude, ongekleed of onbehuisd is in den naderenden winter. In het bijzonder zal Hij ons erg te laken achten zoo wij toelaten dat degenen die totnogtoe hun tienden en offeranden aan de Kerk betaald hebben toen zij werk hadden, thans lijden, nu de algemeene malaise hen van hun bestaansmiddelen beroofd heeft. Wat er ook moge gebeuren, het moet niet toegestaan worden dat die getrouwen thans gebrek lijden.

De rapporten wijzen er op, dat er over het algemeen goede oogsten verwacht mogen worden dit jaar, oogsten welke bij

goede verzorging en distributie het volk volop het noodige zullen verschaffen.

De door den Profeet Jozef Smith in de allereerste dagen van de Kerk gestichte kerkelijke organisaties kunnen bij gepaste samenwerking met bisschoppen en presidenten van „staken”, uit hoofde van hun bestaansdoel, hun rechtsgebied, de bekwaamheid der leden en hun ervaring, op afdoende wijze het ledenverzorgingswerk voortzetten. Behoeftige onkerkelijken zullen zich, dit ligt voor de hand, tot andere bronnen hebben te wenden. Maar het moet niet toegestaan worden, dat er in ons midden iemand van honger of koude omkomt.

Bij steunverleeningen aan de behoeftigen dient bij de Kerkelijke ambtenaren één hoofdoverweging boven te drijven, namelijk: dat steunverleening of hulpbetoon, behalve die aan zieken en gebrekkigen, niet geschieden zal als „van de armen”. Onze getrouwe kerkleden zijn onafhankelijk, zelfachtend en zelfbetrouwend; zij wenschen niet „van de armen” te krijgen. Onze leden die gezond van lijf en leden zijn, moeten niet, behalve in uitersten nood, tot den beschamenden toestand gebracht worden, dat zij iets voor niets moeten ontvangen. Op grond van deze alleszins prijzenswaardige en bewonderenswaardige geesteshouding, moeten steunverleende kerkelijke ambtenaren middelen verzinnen, zoodat gezonde en flinke kerkleden, die behoeftig zijn, de een of andere dienstverrichting zullen kunnen presteeren als vergoeding voor verleende steun. In onze gemeenten zal voor dit doel wel voldoende bezigheid, particulier of gemeenschapswerk, gevonden kunnen worden.

De ondervinding in die buurtschappen waar thans de grootste proportie werkloozen is, doet ons denken dat dit gedaan kan worden.

De Kerk staat klaar, de gemeenten bij dit hulpbetoon de hand te reiken, hoewel de Kerk noodzakelijkerwijs thans zooals altijd van de gemeenten verwachten moet dat zij zelf grootendeels de steunverleening moeten verrichten, die goeddeels geput moet worden uit speciale fondsen, boven en behalve de geregelde tienden en offergaven van het volk. Deze weg zijn wij verplicht in te slaan omdat de tienden beschikbaar moet blijven voor het zendings-, opvoedkundig en ander onontbeerlijk en algemeen actiebetoon van de Kerk, dat anders niet kan blijven doorgaan en omdat de geregelde offergaven gebruikt moeten worden voor de zieken en gebrekkigen en voor gemeente-onderhoud. Tenzij het volk op de meest milddadige en vrijgevige wijze allerlei materiaal schenkt, noodig voor het verleenen van steun, mogen wij ternauwernood hopen voor de behoeftigen te kunnen zorgen. Alle hulpbetoon zal verleend worden door middel van de gemeenten of „staken”.

Voor zoover dit mogelijk is zal de Kerk samenwerken aan welk wijs en effectief plan er ook gekozen wordt tot bevordering van het steunwerk.

Wij wenschen dat het presidentschap van iedere „staak” on-

middellijk stappen neemt om door middel van de bisschoppen tot in de puntjes den toestand in iedere gemeente te gaan bestudeeren. Dit onderzoek dient met de grootste zorgvuldigheid en zonder moeite te sparen te geschieden. Wij sturen hierbij formulieren uit met uitvoerige instructies voor het maken van dit onderzoek.

Wij begrijpen dat het maken van dit onderzoek heel wat zorgvuldig en veeleischend werk vraagt van de bisschoppen en hun medewerkers en van de presidenten van „staken”, maar daar schijnt geen andere weg open te staan als wij toereikende plannen willen beramen voor hulpbetoon aan de behoeftigen gedurende den komenden winter.

Wij manen de leden van de Kerk aan zich gereed te maken om den schouder te zetten onder deze groote last die ons nu bedreigt. De kreten van de zich in nood bevindenden moeten door onzen overvloed gestild worden. Het woord des Heeren eischt dit van ons. Een gemeenschapsgevoel van mensch-zijn vraagt het van ons. Nimmer heeft zich voor het ledental der Kerk een betere gelegenheid voorgedaan dan thans om den zegen te oogsten die volgt op gehoorzaamheid aan de door den Heiland gegeven wet: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen”. Als wij die wet ten volle zullen naleven, zal de Heer Zijn rijkste zegeningen op ons uitgieten: zullen wij beter en gelukkiger zijn dan ooit te voren in onze geschiedenis; en zullen vrede en voorspoed ons geworden.

De geestelijke toestand en het geloof van de ledengroepen zal getoetst kunnen worden aan den weerklank die deze dringende noodkreet van de onfortuinlijken vindt.

Tot het oude Israël sprak God door Maleachi :

Zal een mensch God berooven? Maar Gij berooft Mij, en zegt: Waarin berooven wij U? In de tienden en het heoffer.

Met eenen vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het gansche volk.

Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg wezen zullen.

Uit een ervaring, rijk aan Gods zegeningen en kastijdingen, putte oud Israël dit brokstukje van diepe wijsheid: „Vereer den Heere van uw goed, en van de eerstelingen al uwer inkomsten; zoo zullen uwe schuren met overvloed vervuld worden, en uwe perskuipen van most overloopen.”

Dit zijn de zegeningen, beloofd aan degenen die den Heere niet berooven. Wij moeten ons niet schuldig maken aan deze overtreding. Wij vermanen het volk ernstig, geloof te hebben in den Heere en Zijn beloften. Gaat op Zijn woord af: „Beproeft Mij nu daarin, of Ik u niet opendoen zal de vensteren des hemels, en zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen.” Voedt de hongerigen, kleedt de naakten en komt te weten hoeveel de Heere u zegenen wil.

Wij wenschen dat de presidenten van „staken” en de bisschoppen van de gemeenten steeds en met ernst aandringen op de opperste noodzakelijkheid van rechtvaardig leven, van het vermijden van verkwisting, van het aankweken van de gewoonte van zuinigheid, spaarzaamheid en vlijt, van strikt beneden hun inkomsten te leven en iets weg te leggen, hoe klein het bedrag ook moge zijn, voor de dagen van grooter druk die zouden kunnen komen. Langs geen anderen weg zal ons volk tot die positie van hulpvaardig van-nut-zijn kunnen geraken, die de Heere wil dat wij zullen innemen.

Uw dienstvaardige broederen in het Evangelie :

Heber J. Grant,
 Anthony W. Ivins,
 J. Reuben Clark, Jr.

VOOR JONGE OOGEN

Wat de tarweplant tot de lelie zeide

Hebben mijn kinderen ooit gehoord van het gesprek dat de tarwe op zekeren dag met de lelie had? Laat mij ervan vertellen. De tarwe en de lelie groeiden naast elkaar op het veld. De tarwe was een beetje trotsch, want zij had gehoord dat zij mettertijd, als zij volgroeid was, naar de markt zou gaan en dat de menschen daar groote waarde aan haar zouden hechten en haar voor geld koopen.

Zij vroeg de lelie of zij ook verwachtte naar de markt te worden gebracht zoodat haar vrucht gekocht kon worden. En de lelie zeide: Neen, zij kon nimmer vrucht dragen, maar kon enkel maar staanblijven waar zij stond en lief en mooi zijn. Toen verachtte de tarwe de lelie en verwonderde er zich over dat de zonneschijn en de regen haar bleven bezoeken. En op zekeren dag hief de tarwe met minachting het hoofd omhoog en sprak tot de lelie: „Je kunt je brood niet verdienen met alleen maar lief te zijn!” En de lelie boog het hoofd. Maar nog geen dag later kwam de groote Meester daar voorbij. En beiden hoorden zij Hem zeggen: „Het leven is meer dan het voedsel. Let op de lელიენ des velds, hoe zij wassen”. En zij merkten dat de lelie geroepen werd om te prediken!

Weet je wel, lieve kinderen, dat heel veel menschen zich haasten en reppen om wat te maken, dat zij kunnen verkoopen; om iets te verbouwen voor de markt? Kleine kinderen kunnen dat niet doen; die kunnen alleen maar goed en snoezig wezen. En ik veronderstel dat sommige kinderen wel eens ontmoedigd worden omdat ze niets te verkoopen hebben. Laten wij dan bedenken wat Jezus zeide omtrent de lelie. Hij wist zeer goed dat de lelie nooit fruit voor de marktplaats maakte, dat zij niets te verkoopen had, evenmin als de kinderen. Maar Hij sprak, daar waar de tarwe het hooren kon: „Let op de lელიენ!” Denk je niet dat de tarwe zich schaamde omdat zij trotsch was geweest?

Eens was er een jongetje dat naar een Zondagsschoolprogramma kwam. Zijn moeder had hem een versje geleerd om op te zeggen; en toen hij aan de beurt kwam werd hij een beetje zenuwachtig en vergat de helft! Maar nadat de anderen hun versjes opgezegd hadden, stond ons ventje op en zeide: „Let op de tindertjes, hoe zij wassen”. Hij zei niet alleen *kindertjes* voor *lelieën*, maar hij zei het nog krom ook, want hij kon de *k* niet uitspreken. En er was niets op het heele programma, dat de menschen zoo leuk vonden als die woorden! Beste jongens en meisjes, je weet niet hoe prettig iedereen het vindt de kinderen te zien opwassen! Je hebt nog niets te verkoopen: en wij willen niet dat je naar de marktplaats gaat. Maar terwijl je niets anders doet dan lief en mooi worden, is er niets kostelijkers in de gansche wereld.

OOM BEN.

P.S. Een van jullie ouders heeft mij een heel lieven brief geschreven over de vertelling van de twee appels. Leuk, niet waar, dat vader en moeder en andere groote menschen ook onze verhaaltjes lezen? Maar ze blijven toch van *ons* hoor! In dien brief worden eenige vragen gesteld; met een vreemd woord noemt men die paedagogische of opvoedkundige vragen. Maar die kan ik niet beantwoorden. Ik heb ze aan President Kooyman opgezonden, misschien kan die er wat over schrijven. Of anders Dr. Widtsoe of Dr. Merrill wel. Dat wilde ik de briefschrijfster of den briefschrijver eventjes vertellen.

OOM BEN.

HUISBEZOEKLES VOOR NOVEMBER

(Voor de Zusters)

Dankbaarheid

En de vrede van Christus heersche in uw harten; want daartoe zijt gij als deelen van één lichaam geroepen. En weest dankbaar. Christus' woord wone overvloedig in u; leert en vermaant elkander met alle wijsheid en zingt liefelijk in uw hart, God ter eer, psalmen, lofzangen en geestelijke liederen. En alwat gij doet, in woord of werk, doet alles met aanroeping van den naam van den Heer Jezus, God den Vader door zijn bemiddeling dankend.

Col. 3: 15-17, Leidsche vertaling.

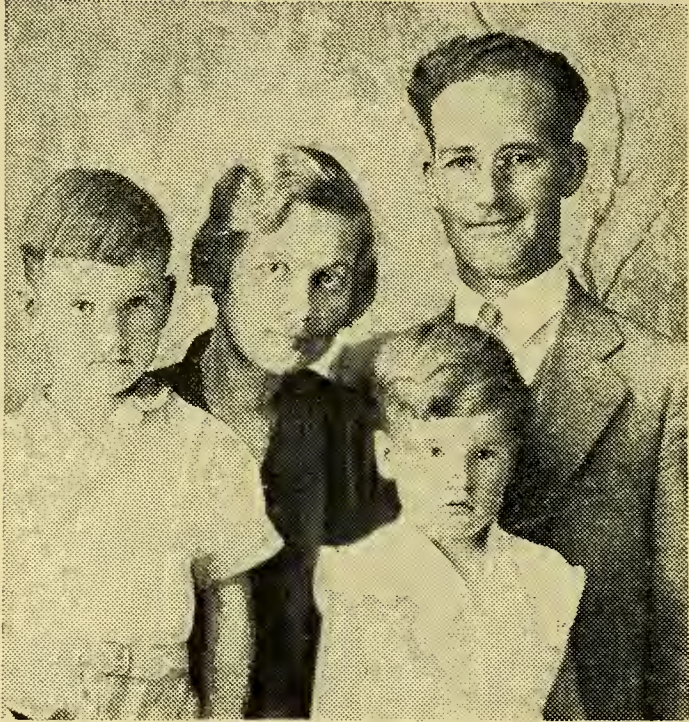
Edele zielen zijn gevoelig, erkentelijk voor genoten weldaden. De meeste menschen zijn heel traag waar het betreft het uiten, het betuigen van dankbaarheid. Ja, erger nog: soms worden be-
wezen weldaden met kwaad vergolden. Vandaar het spreekwoord: Ondank is 's werelds loon.

Dank U! te zeggen tot God en onzen medemensch, waar dit te pas komt, dient een ieder te leeren. Het uiten van onze waardeering zal menigmaal iemand aansporen in het goede, terwijl het onbetuigd laten van genoten weldaden ontmoediging of mislukking na zich kan slepen.

INTREEWOORDEN

Geliefde Broeders en Zusters:

Dankbaar grijpen wij deze gelegenheid aan om U door middel van „De Ster van Nederland” te groeten. Voordat wij het Kerkkantoor te Salt Lake City, Utah, verlieten, verzochten President Grant en zijn twee raadgevers ons, hun oprechte heilwenschen



over te brengen aan de kerkleden in Nederland. Het is ons een waar genoegen de tolk te wezen van hun hartgrondige zegenbede en liefde.

Hoewel de oproep om onder U te komen arbeiden geheel en al onverwacht was, hebben wij er gehoor aan gegeven en zijn dankbaar hier in Uw goede land te zijn. Sedert onze vroegste jeugd hebben wij beiden er naar gestreefd den Heere te dienen door te trachten de idealen van het Evangelie tot een richtsnoer van ons dagelijksch leven te maken. Wij hebben de vreugde leeren smaken die men ondervindt als men tracht het overvloedige leven te leiden en zijn er van overtuigd dat het Evangelie van Christus grooter vreugde kan brengen in het leven dan alle aardsche rijkdom, macht of eer. Wij hebben geleerd dat onze persoonlijkheid en intelligentie ontwikkeld worden en onze ge-

tuigenis van het Evangelie versterkt, door gestadig werken in de Priesterschapsgroepen en hulporganisaties der Kerk.

Het bestuur van President Kooyman heeft een blijvenden indruk achtergelaten in de Nederlandsche Zending, die toegeschreven kan worden aan de groote ontwikkeling van de Priesterschap en het oprichten van onderscheiden hulpgroepen voor jong en oud. Het is ons voornemen deze goede werken voort te zetten, die zoo veelbelovend begonnen te zijn, daar wij weten welke groote waarde zulk actiebetoon heeft bij het richting geven aan het godsdienstig leven van de leden der Kerk. Wij hopen en vertrouwen dat de Heere ons zal zegenen met wijsheid, kracht en ootmoed, zoodat wij het gewichtige werk van de Kerk in dit zendingsveld zullen kunnen leiden en een gelijkmatige ontwikkeling van alle deelen doen plaats hebben. Het is ons ernstig gebed dat wij in harmonie zullen kunnen werken met ieder kerklid en iederen onderzoeker, opdat de grenzen van het Godsrijk in deze landen uitgezet mogen worden, als voorbereiding op de wederkomst van onzen Heiland op aarde.

In de toekomst hopen wij U allen te ontmoeten, U de hand te drukken en van oog tot oog te groeten. Moge deze groet dienstig zijn om ons nauwer bijeen te brengen in de banden van Christus totdat wij het voorrecht zullen smaken, U persoonlijk te ontmoeten.

T. Edgar Lyon.

Hermana F. Lyon.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

In October hebben wij geen lesroostertje afgedrukt. Een be-
duidend aantal klassen was achterop; en wij hopen dat de anderen
zich hebben weten te behelpen. Hier volgt het programma voor
November:

Eerste avond: Gebed enz. Les: Lichamelijke gezondheid, In-
tellectueele werkzaamheid. Priesterschapsstudies bl. 88 en 89.

Tweede avond: Twee toespraken, als gewoon, over:

1. O, dat ik een engel ware! Alma 29:1-9. Hoe verklaart
ge vers 8?
2. De droom van Lehi. 1 Nephi 8:5-38. Vertel den droom
in uw eigen woorden.

Derde avond: Gebed enz. Beroeps- en financieele efficiency.
Geestelijke groei. Liefde en rechtvaardigheid in den familiekring.
Priesterschapsstudies, bl. 90 en 91.

Vierde avond: Gebed enz. Huisbezoek rapport.

GENEALOGISCHE KLASSEN

Honderden, ja duizenden namen zijn sinds verleden jaar naar de tempels in het Rotsgebergte opgezonden. Nu wordt ons gevraagd, of er ook bericht terugkomt, dat het tempelwerk voor die overledenen verricht is.

Jawel, dat verwachten wij. Wij in Nederland vullen onze één-gezinslijsten en stamboomlijsten in, wat echter voor de goede orde nog niet voldoende is. Voordat de namen der overledenen in den tempel komen, worden ze op speciale tempellijsten overgeschreven. Dat werk doen vrijwilligers voor ons: leden van de Nederlandsche genealogische vereeniging te Salt Lake City.

Die lijsten verwachten wij hier mettertijd terug.

Het practische genealogische werk, hoe ook gestuwd in het afgelopen jaar, wordt echter nog lang niet genoeg gestuwd. Het zijn betrekkelijk nog maar enkelen, die er aan meedoen. Nu hebben die enkelen wel veel namen opgezonden, maar *allen* dienen het nasporningswerk te behartigen. Niemand mag verwachten alléén verhooring te kunnen verkrijgen.

En met groote vrijmoedigheid dringen wij er op aan, het niet uit te stellen. Wie uitstelt brengt zijn eigen zaligheid in gevaar. President Wilford Woodruff, de vierde president van de Kerk, vertelde eens hoe de profeet Joseph Smith na zijn dood hem en anderen meermalen verschenen was. De profeet zeide dat hij haast had. Broeder Woodruff gaf daar zijn verwondering over te kennen.

„Ik zou gaarne willen weten waarom U haast heeft”, zeide hij. „Ik heb mij mijn leven lang gerept, maar ik dacht dat dit hiernaamaals anders zou zijn”.

Joseph zeide: „Ik zal het U vertellen, Broeder Woodruff. Iedere bedeeling die het priesterschap op aarde gehad heeft en het celestiale koninkrijk binnengegaan is, heeft een zekere hoeveelheid werk te doen gehad, om zich voor te bereiden om naar de aarde te gaan met den Heiland wanneer Hij terugkeert om daar te regeeren. Iedere bedeeling heeft ruim den tijd gehad om dit werk te doen. Wij zijn de laatste bedeeling; er is zooveel te doen, dat wij ons wel moeten reppen.”

En wat voor de geestenwereld geldt, geldt voor de aarde niet minder. Ons werk kan geen uitstel lijden. De tijd dringt.

Sommige klassen zijn achterop, terwijl anderen op nieuwe lessen wachten. Eén klas bestudeert de brieven van den Profeet Joseph Smith in de Leer en Verbonden, wat aanbeveling verdient. Voortaan volgen geregeld genealogische artikelen.

ROTTERDAMSCH E DISTRICTS CONFERENTIE

Er is sprake van vervroeging geweest, maar dat is overgewaaid. De conferentie gaat volgens het bestek door: Zaterdag 18 en Zondag 19 November. Zaterdagavond een programma, Zondag drie diensten: 10 uur, v.m., 3 uur n.m. en 7 uur 's avonds.

Allen vriendelijk uitgenoodigd.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: LOUIS H. HAGEN

VAN DE REDACTIE

Twee nieuwe aanstellingen

Tijdens de jongste halfjaarlijksche conferentie van de Kerk te Salt Lake City werd de vacante stoel in den Raad der Twaalf Apostelen, veroorzaakt door den dood van Apostel James E. Talmage (in Juli van dit jaar) bezet toen Ouderling Charles A. Callis tot het Apostelschap werd geroepen. Jarenlang heeft Ouderling Callis over de zending in de Zuidelijke Staten gepresideerd. Hij is een vlot spreker, een zeer innemende persoonlijkheid, een wijs raadgever en hij legt een krachtig getuigenis af van de waarheid van het herstelde Evangelie.

De tweede aanstelling betrof den Eersten Zeventigersraad, waarin een vacature was ontstaan door het overlijden van President Brigham H. Roberts. Ouderling John H. Taylor, geruimen tijd president van de zending in de Noordelijke Staten is aangesteld tot lid van dezen raad.

Daar is een tijd van komen, daar is een tijd van gaan. Zetels worden ontruimd en weer bezet, menschen verschijnen en verdwijnen, maar het werk des Heeren gaat voort, immer voort.

President Brigham H. Roberts

„Weer is er een prins gevallen in onze gelederen, een machtig waarheidskampioen, een stoere Geloofsverdediger. Ouderling Brigham H. Roberts, de oudste president van den Eersten Zeventigersraad heeft op 27 September 1933 het tijdelijke met het eeuwige verwisseld.”

President Roberts was van Engelsche afkomst en werd op 13 Maart 1857 te Warrington, Lancashire geboren. Hij emigreeerde in zijn negende jaar naar Utah, waar hij het landbouwbedrijf leerde, later het smidsbedrijf en nog later onderwijzer werd. Sinds 1880, toen hij zijn eerste zending voor de Kerk aanving, is hij tot aan zijn dood bijna voortdurend in het zendingsgareel geweest, bij honk of in den vreemde. Zendeling, Zeventigers-president, spreker, schrijver, denker — zijn naam is zoowel buiten als binnen de Kerk bekend, met eere bekend.

Zijn dood is niet alleen een gevoelig verlies voor de Kerk: ook als burger zal hij gemist worden, want ook op buitenkerkelijk terrein was hij een vooraanstaande figuur, die dáár zoowel streed voor waarheid en recht.

GOD ZIJ MET U!



Op den eersten October j.l. is de verantwoordelijkheid van het presideeren over de Europeesche Zending — vijf jaar en negen maanden mij opgelegd — in andere handen overgegaan.

Nu ik over dit tijdvak van dienstbetoon terugblik welt er een gevoel van dankbaarheid in mij op. Een zeldzaam voorrecht is het geweest, zoovele dagen ten behoeve van Gods werk te arbeiden met het volk en de problemen van Europa. Ik vind het alleen maar jammer dat ik niet meer heb kunnen doen. Toch ben ik er mij van bewust, dat hemelsche machten hulp verschaft hebben, want wij zijn een schrede verder dan van te voren.

Langs het oog van mijn gedachten passeert de stoet van nobele mannen en vrouwen op wier arbeid in de vervlogen jaren wij gebouwd hebben. Toegelaten te worden in zulk geëerd gezelschap, om hunne plannen te helpen stuwen, is een groote eer.

De Zendingspresidenten en hun echtgenooten met hun onzelfzuchtigen, uitmuntenden arbeid zullen immer in de herinnering blijven en hun vriendschap gekoesterd.

Ik zie het komen en gaan van zendelingen, ijverig, gretig, strevend, strijdend, de mooiste jongemannengroep ter wereld. In het bijzijn van deze ambassadeurs der waarheid zijn jeugd en moed tot mij teruggekeerd. Kon iemand beter gezelschap vragen?

Ook gaat de legerschaar van heiligen der laatste dagen, Europeesche leden der Kerk in deze zendingsvelden, aan mijn oog voorbij. Zij vormen de Kerk in deze landen. Zij zijn de buitenposten van Zion. Zij moeten het werk voortstuwen. In het leven van deze mijn broederen en zusters heb ik geloofsvertrouwen aangetroffen, toewijding, opoffering, onverschrokken moed, zelfoverwinning en zegepraal over het kwade, liefde voor God en den mensch. Het verheugt mij de vriendschap te genieten van zulke stoere leden van Zions leger.

God zegene u allen: de nagedachtenis van vroegere leiders; mede-zendelingen van deze dagen, die gekomen en gegaan zijn; kerkleden, vrienden, wier leven mij een spoorslag tot navolgen is geweest. Moge de geest van het zendingsveld u nooit verlaten. Ik kan u niets beters toewenschen.

Mijn dank aan de duizenden, die mij gunsten bewezen hebben in mijn arbeid en op mijn reizen in vele landen.

Mogen de nieuwe handen, die de teugels van het bewind nu vasthouden, grootelijks gezegend en begunstigd worden.

God zij met U!

John A. Widtsoe.

TOT ZIENS!

Twee dingen maken het leven de moeite waard: ten eerste een absoluut geloof in een persoonlijken, liefhebbenden Vader in den Hemel; ten tweede: een zich schikken naar Zijn wetten, zoo-



dat men een dagelijksch geleidworden en ontplooiën naar het volmaakte leven moge gevoelen. Wij werden op aarde geplaatst om door strijd en dikwijls door harde ondervinding de lessen der sterfelijkheid te leeren. Maar reeds aan den eersten menseh en al zijn nakomelingen werd een richtsnoer gegeven om gebruikt te worden of verworpen, zooals zij verlangden. Deze levensrichtsnoer heet het Evangelie van Jezus Christus en alleen als iemand het in zekere mate en in toenemende mate en op konsekvente wijze

naleeft, zal men werkelijk gelukkig kunnen zijn. Zulk een leven zal vol vreugde kunnen zijn in weerwil van harde ondervindingen en moeilijkheden. U hebt bewezen dat dit waar is. Ook ik. En eveneens allen die hun leven met deze kennis hebben doen stroken en er gebruik van hebben gemaakt.

Tijdens de laatste zes jaar heb ik geprobeerd de Zusters-Hulpverenigingen en andere vrouwengroepen in deze zendingsvelden te helpen beseffen hoe noodzakelijk het is in haar leven drie groote waarheden van het Evangelie van Jezus Christus toe te passen. Ten eerste: de nieuwer kennis van het Woord van Wijsheid; ten tweede: het beslist noodzakelijk-zijn dat ons volk in den geest van elkander begrijpen samenwoont; ten derde: dat de Heere de zendingen van Zion even lief heeft als de „staken” van Zion — en dat wij Zion hier heden ten dage opbouwen, waar ook de reinen van hart mogen wonen.

De eerste dezer waarheden betreft het lichaam van den mensch, dat heilig moet zijn daar het door God ontworpen is om het hulsel van Zijn geestelijk kind te zijn. Het is ons gegeven — Zijn geestelijke kinderen — als een instrument voor ons gebruik op

onze aardsche reis en wij dienen het met intelligente bezorgdheid smetteloos rein en gezond te houden. Hiertoe heeft onze Vader Zijn kinderen van iedere eeuw bepaalde instructies gegeven. Definitieve leefregels voor lichamelijk welzijn zijn vervat in de gezondheidsgids voor modern Israël, het „Woord van Wijsheid” genaamd.

Lichaamsgezondheid toch is onontbeerlijk voor volkomen verstandelijke en geestelijke gezondheid. In dit Woord van Wijsheid worden ons zekere dingen geleerd die wij moeten *doen*; tevens andere die wij *niet* moeten doen en beide voorschriften-groepen moeten gevolgd worden, wil iemand gezond zijn. Gij hebt de „doe-dat-niet's” van het Woord van Wijsheid veel hooren noemen; wij hebben getracht de klem te leggen op de „doe-dat's”. De reden daarvoor is zeer belangrijk: als het lichaam gevoed wordt met natuurlijk, eenvoudig (en vaak onkostbaar) voedsel, zal zich heel weinig verzoeking openbaren om prikkelstoffen te gebruiken, die een onnatuurlijk hunkeren bevredigen. Als wij daarentegen maar weinig kunnen besteden voor voedsel en dat weinige grootendeels besteed wordt aan wittebrood, margarine, gebakjes, met overdadig vleesch, dan wordt het lichaam stellig ondervoed en ontstaat er een gestadig hunkeren, dat gemakkelijk verdreven wordt met den prikkel van een kop thee of een glas bier of zelfs met tabak. Dit ondervoeden voert weldra tot ziekte, dus schijnt het dat de positieve leerstellingen van het Woord van Wijsheid het voornaamste gedeelte van het document zijn, om de eenvoudige reden dat voorkómen veel beter is dan genezen. Evenwel zal volle gehoorzaamheid aan deze wijze gezondheidswet de daarin beloofde groote belooningen geven, zooals velen onzer hieromtrent de proef op de som genomen hebben.

De tweede waarheid raakt de Kerk in iedere gemeente en „staak” en zending, want de Booze gaat rond en gebruikt zijn wapens van wangunst, jalouzie en twist op handige wijze in ons midden. In dit opzicht zal de invloed van de vrouwen der Kerk, om gerechtigheid te bewerken, onberekenbaar kunnen zijn. Die groep van menschen, of het een gezin is, een gemeente of een district, die elkander bevit of becritisceert, van elkander babbelt en kwaadspreekt, die groep leeft de Evangelie-waarheden niet na en moet den naam van heiligen der laatste dagen opgeven. Dat is van-zelfsprekend. Als U en ik maar voor een oogenblik toestaan dat wij onze broederen en zusters geen goed hart toedragen en kwaad van hen gaan spreken, om welke reden dan ook, weet dan dat wij niet in harmonie zijn met het Evangelie van Jezus Christus en niet ingesteld op den Geest van God. Het betaamt ons, onszelven eerst recht te zetten en in gedachte en woord het goede in naasten en vrienden hoog te houden, anders mogen wij onszelven geen heiligen der laatste dagen rekenen. Wij zijn niet beter dan de rest van de twistende, kijvende wereld om ons heen tenzij wij

zôo kunnen leven dat ons dagelijksch leven uitwijst dat Christus' Evangelie het onze is. Als wij onze leiders en anderen gaan becritiseeren, toonen wij dat wij schuldig zijn aan de een of andere geheime zonde, welke disharmonie brengt met den geest van vrede, van vreugde en eensgezindheid — welke de Geest is van het Evangelie van Christus. Als wij vermoeden dat enkele onzer leiders of leden verkeerd doen, helpen wij hen niet door hun fouten rond te bazuinen. Als een leider, leidster of lidmaat zonde bedrijft, dienen wij ons in te spannen, hen door gebed en begripen te helpen, niet door vitten of babbelen. Als hij of zij zich niet bekeert, kunnen wij er verzekerd van zijn dat zij niet lang leider of leidster zullen blijven — hun zonde zal hen uit ons midden drijven zonder dat wij er een poging voor behoeven te doen.

De derde waarheid vloeit voort uit het toepassen van de reeds genoemde. Waar ter wereld ook een groep is van heiligen der laatste dagen — in de ware beteekenis van die woorden — daar is Zion, of het in het bevroren Noorderland of onder den tropenhemel zij, in het hart van de Amerikaansche wildernis of in de groene weiden van Nederland. „De aarde is des Heeren en de volheid daarvan”, en Hij heeft elk hoekje en plekje er van lief, zooals Hij ieder menschenkind liefheeft. Natuurlijk moet er een centraal punt zijn, maar het doet er niet veel toe waar dat zich bevindt. Jeruzalem was in de oude wereld; zou het Nieuwe Jeruzalem niet op een ander vasteland kunnen zijn? Daarbij komt, dat degenen die onzen Hemelschen Vader liefhebben en dienen, die zich instellen op Zijn wetten, Zijn uitverkoren volk worden. Aan hen wordt de vreugde toevertrouwd van „heilanden op Zions Berg” te worden door zooveel als maar mogelijk is te helpen de Waarheid te verstaan en na te leven.

Dit zijn dagen waarin Zion opgebouwd moet worden op de gansche aarde. En uw mooie Nederland heeft behoefte aan uw beste pogingen tot verspreiding van de waarheid. Wij zijn allen zendelingen in dit heerlijke Werk; en dit actiebetoon geeft vreugde en voldoening, te diep om met woorden omschreven te kunnen worden.

Nu is de tijd aangebroken dat wij u allen vaarwel moeten toeroepen; onze waarde medewerkers en werksters, vrienden en vriendinnen. Ik wou dat het mogelijk was u dit persoonlijk te zeggen, u de hand te drukken en u in de oogen te blikken terwijl ik u een hartelijken vaarwelgroet geef. Ik zou u gaarne persoonlijk willen zeggen hoeveel genoeg het mij gedaan heeft, U, waarde kerkleden van de Nederlandsche Zending te leeren kennen. Wilt U, nu dit niet gaat, niet deze boodschap van mij in ontvangst nemen alsof wij in gesprek waren, van oog tot oog? Ik keer naar Amerika terug met een vermeerderde achting voor het stoere volk van Nederland. Wij moeten allen trachten landen als het Uwe te helpen voor Waarheid en Recht te staan, want alleen op

dien bodem kunnen de waarheden van het Evangelie bloeien. Ik bid dat gij allen President en Zuster Merrill zult steunen, die onze plaats hebben ingenomen; eveneens President en Zuster Lyon en al uw tegenwoordige leiders en leidsters, want het zijn rechtvaardige mannen en vrouwen die hun best doen om dit groote werk in uw midden te doen toenemen. Ik laat u allen mijn liefde en zegen. — „Tot ziens”.

Leah D. Widtsoe.

INTERESSANTE STEMMEN

Nederlandsche vereeniging van archivarissen

Onlangs heeft de Nederlandsche vereeniging van archivarissen haar jaarlijksche vergadering te Middelburg gehouden.

Dr. W. Moll, die presideerde, herinnerde in zijn openingsrede aan de redevoeringen van mr. S. Muller Fzn. nu 39 jaar geleden uitgesproken en die van verleden jaar door prof. mr. R. Fruin, die beide wezen op de slechte tijden. De slechte tijden van 1894 waren moeilijk op geheel andere wijze, dan die van heden. In 1894 waren de tijden speciaal slecht voor het archiefwezen, thans bedreigen gevaren het archiefwezen, die niet alleen voor dat vak gelden, maar die allerwege tot uiting komen. Spr. hoopt en vertrouwt, dat de verschillende openbare besturen het Nederlandsch archiefwezen niet zwaarder onder de malaise zullen laten lijden dan andere takken van staats-, provincialen-, gemeente- of waterschapsdienst. Als dit zoo is, dan zullen de Nederlandsche archivisten toonen goede vaderlanders te zijn.

Maar het kan ook anders loopen. Spr. vreest wel eens, dat vooral op kleinere plaatsen een mentaliteit tot uiting zou kunnen komen, zooals die 1894 nog tamelijk verspreid was, toen men o.a. meende, dat een goede boekverkoopersknecht het werk zou kunnen doen en een ander sprak van een archivaris als een „luxepaard”.

Spr. herinnert ook aan een vraag hem gesteld door een invloedrijk persoon, in tijden, dat er van malaise nog geen sprake was, of hij meende, dat de Hagenaars minder gelukkig zouden zijn als er eens in het geheel geen gemeentelijke archiefdienst bestond. Spr. meent, dat men ook moet ontkennen, dat het archiefvak een luxe zou zijn.

Muller gaf indertijd toe, dat een openbaar bestuur zonder archiefdienst voor den oppervlakkigen beschouwer inderdaad even goed schijnt te werken als een, dat een archivaris ter beschikking heeft, maar zette uiteen, dat dit slechts schijn is en tot financiële zoowel als andere schade leidt. Spr. betoogt, dat het bezit van een deskundig geleid archiefwezen de openbare besturen elk jaar opnieuw belangrijke, ook geldelijke voordeelen brengt. Daartegenover staat, om nog bij het materiele te blijven, dat de archiefdiensten zelf

uitermate weinig geld kosten, bijv. in den Haag nog geen 0.06 pct. van het budget der gemeente. Sterker echter dan uit materiele overwegingen schijnt het spr. uit ideëele beschouwingen bewijsbaar, dat het archiefwezen niet als luxe dus als in wezen overbodig mag worden beschouwd. De archieven toch behooren tot het cultureele bezit der natie. Voor de wetenschap zijn geordende archieven volkomen onontbeerlijk. Zonder hen is waarachtig historisch onderzoek, niet denkbaar. Spr. acht de taak van een archivist van intrensiek hoogere waarde dan het werk van b.v. een bankdirecteur of een handelman. Eerstgenoemde dient de cultuur, de anderen dienen het oeconomisch belang.

Daarbij komt, dat dit werk niet zoo zeer geschiedt voor het oogeblik, maar als blijvende waarde voor de toekomst. Spr. weet wel, dat ook op archiefgebied de wetenschappelijke inzichten zich zullen evolueeren en de inventarissen op den duur zullen verouderen. Maar hun volkomen logische opbouw, het feit, dat zij trachten de administratie, die de archieven gevormd heeft te weerspiegelen, waarborgt, dat zij toch bruikbaar zullen blijven. Spr. persoonlijk heeft in dit besef vele malen kracht gevonden tot voortgaan en het schijnt hem toe, dat dergelijke arbeid, verricht ook voor de toekomst, nimmer als weelde mag worden beschouwd.

Spr. verklaart naar aanleiding van de ingevoerde bezuinigingen, dat het ongewenscht is, dat vier van de elf provinciën eenvoudig zonder rijksarchivaris worden gelaten, dat het rijk van drie ambtenaren het werk en het verantwoordelijkheidsbesef van een rijksarchivaris vraagt, zonder ze in overeenstemming daarmede te bezoldigen.

Spr. wees erop, dat kort geleden groote en bedroevende schade aan het rijksarchiefwezen moest worden toegebracht, toen de minister van onderwijs besloot voorloopig geen inventarissen meer in druk te doen verschijnen. Waar welgeordende archieven, waarvan slechts een geschreven inventaris bestaat, op den duur niet wel geordend kunnen blijven, maar weder tot wanorde vervallen, hoopt spr. van harte, dat ook deze door noodzaak gedicteerde maatregel niet lang van kracht zal behoeven te blijven.

Nederlandsche Volksdansen in Engeland

Op het dezen zomer te Londen gehouden „Scout and Guide international Folk Dance Festival” was onder de twaalf deelnemende landen ons land vertegenwoordigd door een twaalfstal leden van het Meisjesgilde, door het bestuur daarheen afgevaardigd om Nederlandsche volksdansen uit te voeren in nationaal costuum. Men had ons directielid mevr. A. Samson-Catz uitgenoodigd de dansen in te studeeren en in Londen te doen uitvoeren. De Nederlandsche groep, die in Zuid-Bevelandsch costuum optrad, voerde o.m. de volgende dansen uit: de Peerdesprong, de Almelosche kermis, de Zevensprong, de Boanopstekker, Zeeuwsche

reidans en een klein dansspel „Het kwezelke”. Zij oogstte hiermee een uitbundig succes bij het talrijke publiek in het Scalatheater, waar de hoogste autoriteiten uit padvindere- en volksdanskringen tegenwoordig waren, zooals Lord en Lady Baden Powell, Mr. en Mrs. Kennedy, enz. Met enkele andere groepen genoot de Nederlandsche groep bovendien de eer op een voor deze gelegenheid plaatsvindend dansfeest in Cecil Sharp House, het centrum der English Folk Dance and Song Society, enkele harer dansen te mogen uitvoeren. Dat door dit optreden een levendige belangstelling voor de Ned. volksdansen gewekt was, bleek op ondubbelzinnige wijze ook nog hieruit, dat men de leidster van verschillende zijden om Ned. volksdansbundels verzocht, ten einde er op grondiger wijze kennis mee te kunnen maken.

«De Meiboom», Tijdschrift voor Volksdans en Volksmuziek.

Overleden

(Vertraagde kennisgeving)

DE GAST. — Te Rotterdam is den 19den September overleden zuster Anna de Gast, geboren Deurloo, weduwe van Ouderling Willem de Gast, die den 10den Augustus 1930 te Rotterdam overleed. Zij was de dochter van Marinus Jilles Deurloo en Kaatje van der Linde en werd den 11den April 1869 te Nieuw-Helvoet geboren. Op 24 October 1901 werd zij door Ouderling Hendrik Bell gedoopt, die haar tevens bevestigde.

Een lang en geduldig lijden ging haar heengaan vooraf. Geduldige berusting in haar levenslot — en toch ook een hunkeren, een heimwee naar het betere oord, dat aan ongeduld grensde. Want zuster de Gast had groot geloof in het vaderland hierboven, waarheen zoovele dierbaren haar waren voorgegaan. Lang voor haar overlijden begaven haar de lichaamskrachten, maar krachtig bleef haar geloofs-vertrouwen in de schatten van het Evangelie, en trouw was zij aan haar verbond en haar getuigenis, tot den laatsten snik. Zulk sterven is gewin.

INHOUD

Een boodschap van het Eerste	Rotterdamsche Conferentie.	332
Presidentschap betreffende	Van de Redactie :	
steunvoorziening	Twee nieuwe aanstellingen	333
Voor jonge oogen.	President Brigham H. Roberts	333
Huisbezoekles voor November	God zij met U!	334
Intreewoorden	Tot ziens!.	335
Priesterschapslessen	Interessante stemmen	338
Genealogische klassen	Overleden	340

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.